

บทที่ 10 การพิพากษานิรันดร์

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทนี้แล้ว คุณจะสามาร

- นิยามคำว่า “พิพากษา”
- อธิบายว่าเหตุใดจึงต้องมีการพิพากษา
- รู้ว่าใครจะเป็นผู้พิพากษาในการพิพากษาคั้งสุดท้าย
- รู้ว่าใครจะถูกพิพากษาในการพิพากษาคั้งสุดท้าย

ชื่อพระคัมภีร์สำคัญ

“เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาเรา พระเจ้าทรงเป็นผู้ครอบครองของเรา พระเจ้าทรงเป็นบรมมหาราชตรีย์ของเรา พระองค์ทรงช่วยเราให้รอด” (อิสยาห์ 33:22)

คำนำ

การพิพากษานิรันดร์เป็นหลักการสุดท้ายของรากฐานทั้งหกของความเชื่อคริสเตียน ในพันธสัญญาเดิม คำว่า “พิพากษา” ใช้ในความหมาย 2 ประการ ประการหนึ่งใช้กับกฎหมาย คำพยานและพระบัญญัติของพระเจ้า อีกประการหนึ่งเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อคนและชาติต่าง ๆ

คำนิยาม

คำว่า “พิพากษา” หมายถึงการแยกออกหรือทำให้แตกต่างระหว่างสองสิ่ง หมายถึงการนำเข้าสู่การตัดสิน ตรวจสอบหลักฐาน วินิจฉัยว่ามีความผิดหรือบริสุทธิ์ และตัดสินการลงโทษบาป

การพิพากษานิรันดร์ เป็นการพิพากษาใหญ่และคั้งสุดท้ายของวิญญาณทั้งหมด

ผู้พิพากษา

พระเจ้าเป็นผู้พิพากษา

พระเจ้าเป็นผู้พิพากษาคคนทั้งปวง (ฮีบรู 12:23)

พระเจ้าทรงตัดสินพิพากษาความประพฤติบาปของมนุษยชาติ ความปรารถนาที่แท้จริงของพระเจ้าไม่ใช่การพิพากษาแต่ทรงต้องการให้มนุษย์ยอมรับรู้จักพระเยซูคริสต์

“เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก มิใช่เพื่อพิพากษาลงโทษโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น”
(ยอห์น 3:17)

“องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายมาช้านาน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลยแต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่”

(2 เปโตร 3:9)

ความปรารถนาของพระเจ้าก็คือมนุษย์ทุกคนทุกหนทุกแห่งได้สำนึกผิด ถ้าเขาไม่ได้สำนึกผิดจากบาปเขาจะต้องพบการพิพากษาของพระองค์

“ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังไร้เดียงสาพระเจ้า มิได้ทรงถือโทษ แต่เดี๋ยวนี้พระเจ้าได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่

เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนด วันหนึ่งไว้ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตาม

ความชอบธรรม โดยมนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ และพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คนทั้งปวงมีความแน่ใจในเรื่องนี้ โดยทรงให้มนุษย์ผู้นั้นคืนชีวิต”
(กิจการ 17 :30-31)

พระเยซูคริสต์

พระเจ้าทรงมอบอำนาจในการพิพากษาแก่พระเยซู

“เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใดแต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรและได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาเพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์”
(ยอห์น 5:22,27)

ธรรมิกชน

ในการพิพากษาคั้งสุดท้าย ผู้เชื่อที่แท้จริงจะช่วยพิพากษาโลก

“ท่านไม่รู้หรือว่าธรรมิกชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลกท่านไม่มีสมรรถภาพจะพิพากษาคัดสินเรื่องมโนสำนึกหรือ

ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษพวกทูตสวรรค์ถ้าเช่นนั้นจะยังเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาคัดสินความเรื่องของชีวิตนี้” (1 โครินธ์ 6:2-3)

คำว่า “ธรรมิกชน” ในข้อนี้หมายถึงผู้เชื่อแท้ทุกคน เขาจะช่วยพิพากษา “โลก” (คนอธรรม)

มาตรฐานของการพิพากษา

มาตรฐานซึ่งเราจะถูกพิพากษาคือ พระวอนะพระเจ้า

“ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่กระทำตาม เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยเหลือโลกให้รอด

ถ้าผู้ใดไม่ยอมรับเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คำที่เราได้กล่าวแล้วนั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:47-48)

เราจะไม่ถูกพิพากษาโดยใช้มาตรฐาน ความเชื่อหรือประเพณีของมนุษย์ และไม่ใช้บนพื้นฐานขององค์การหรือกฎเกณฑ์ของนิกาย

มาตรฐานซึ่งเราจะถูกพิพากษาเป็นมาตรฐานตายตัวแห่งพระวอนะของพระเจ้า

“ข้าแต่พระเจ้า พระวอนะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์”

(สดุดี 119:89)

เหตุผลของการพิพากษา

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าการพิพากษาเป็นสิ่งที่จำเป็นเนื่องจากบาปที่ต่อสู้กับพระบัญญัติของพระเจ้า การไม่มีศีลธรรม ความอธรรม ความไม่เชื่อ การลวงละเมิด และการกระทำชั่วร้าย แม้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นคนละคำ แต่ก็เป็นการใช้สำหรับความบาป

ความบาปต่อสู้พระบัญญัติของพระเจ้า

“และคนทั้งหลายที่มีธรรมบัญญัติและทำบาปก็จะต้องมีโทษตามธรรมบัญญัติ”

(โรม 2:12)

การไม่มีศีลธรรม

“และโดยพระวณะเดียวกันนั่นเอง ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ก็มีไว้

สำหรับให้ไฟเผาผลาญคือเก็บไว้จนกว่าจะถึงวันทรงพิพากษาและวันพิनाศแห่งบรรดาทูรชน
(2 เปโตร 3:7)

“เมื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทูรชนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการ
การ
รกรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบซ้ำทั้งหมดที่ทูรชนคนบาปเหล่านั้น
ได้กล่าวร้ายต่อพระองค์”
(ยูดา 15)

ความอธรรม

“ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทราบว่าจะช่วยคนชอบธรรมให้รอดพ้น จากการ
ทศ
ลงได้อย่างไร และทรงทราบวิธีกักขังคนชั่วไว้ให้รับโทษเมื่อถึงวันพิพากษา” (2 เปโตร 2:9)

ความไม่เชื่อ

“ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษส่วนผู้ที่มิได้วางใจก็ต้องถูก
พิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้วางใจในพระนามพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า”
(ยอห์น 3:18)

การลวงละเมิด

“ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวง เพราะการละเมิดครั้งเดียวฉันใด
การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวก็นำการปลดปล่อยและชีวิตมาถึงทุกคนฉันนั้น” (โรม 5:18)

การกระทำชั่วร้าย

“หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รัก
ความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของเขาเลวทราม” (ยอห์น 3:19)

หลักการของการพิพากษาของพระเจ้า

หลักการของการพิพากษาของโลกนี้เปลี่ยนไปในแต่ละชาติมาตรฐานอาจแตกต่างกัน
จากรัฐหนึ่งไปอีกรัฐหนึ่งภายในชาติหนึ่ง ๆ และจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง

หลักการแห่งการพิพากษาของโลกและการลงโทษแตกต่างกันไป เพราะคนแปล
ความหมายของการกระทำบางอย่างด้วยวิธีที่แตกต่างกันไปการกระทำอย่างเดียวกัน ซึ่งถูก
แปลความหมายเป็นผิดวัฒนธรรมหนึ่งอาจเป็นที่ยอมรับในอีกวัฒนธรรมหนึ่งได้

ตัวอย่างเช่นการฆ่าวัวในอเมริกาซึ่งใช้เนื้อเป็นอาหารจะถูกมองในแง่ที่แตกต่างกัน
ในอินเดีย ซึ่งวัวนับว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์สำหรับบางคน

การพิพากษาของมนุษย์แตกต่างกัน เพราะเขาใช้มาตรฐานในการพิพากษาต่างกัน
แต่หลักการของการพิพากษาของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง

พระเจ้าทรงพิพากษา...

บนพื้นฐานของพระวจนะของพระเจ้า

พระบัญญัติของพระเจ้าและหลักการของการพิพากษาได้ถูกวางไว้ในพระวจนะของ
พระเจ้าแล้ว

“ข้าแต่พระเจ้า พระวจนะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์”

(สดุดี 119:89)

ตัดสินตามความรู้

คนและชนชาติต่างๆ จะถูกพิพากษา ตามความรู้เรื่องพระเจ้าที่ทรงประทานแก่เขา
พระเยซูกล่าวว่าบางคนจะถูกพิพากษาหนักกว่าเมืองโซโดม โกอโมรา นินะเวห์และ
ไคออน เมืองเหล่านี้เป็นเมืองชั่วร้ายที่กล่าวไว้ในพันธสัญญาเดิมซึ่งถูกพระเจ้าตัดสินพิพากษา
และลงโทษ

เหตุผลที่พระเยซูประกาศว่า จะมีการพิพากษาเมืองบางเมืองในพันธสัญญาใหม่
ที่

หนักกว่าที่อื่น เพราะว่าเมืองเหล่านี้มีความรู้เรื่องพระเจ้ามากกว่า พระเยซูเองได้ทรงรับใช้
ในเมืองเหล่านี้และทรงทำการอัศจรรย์แห่งการหายโรคและปลดปล่อยคนจากวิญญาณชั่ว
แต่คนในเมืองเหล่านี้ไม่ได้สำนึกผิดบาป

พระเยซูทรงเตือนว่า

“วิบัติแก่เจ้าเมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้าเมืองเบธไซอิดา ถ้าการอัศจรรย์ซึ่งได้กระทำ
ท่ามกลางเจ้า ได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองคงได้นุ่งห่มผ้า
กระสอบนั่งบนขี้เถ้ากลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว

แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษาโทษเมืองไทรและเมืองไซดอน จะเบากว่าโทษ
ของเจ้า

และฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าจะถูกยกขึ้นเทียมฟ้าหรือ มิได้เจ้าจะต้องลงไป
ถึงแดนคนตายต่างหาก ด้วยว่าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำ
ในเมืองโสโดม เมืองนั้นคงได้อยู่จนทุกวันนี้

แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษาโทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

(มัทธิว 11:21-24)

พระเจ้าทรงประทานการเปิดเผยทั่วไปแก่มนุษย์ทุกคนโดยทางการอัศจรรย์ของการ
ทรงสร้าง

“ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้านั้น คือ ฤทธานุภาพอัน
ถาวรและเทวสภาพของพระองค์ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้น
เขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย”

(โรม 1:20)

ความเข้าใจทั่วไปของพระเจ้าที่ให้แก่มนุษย์ทุกคน โดยทางการทรงสร้างเป็น
มาตรฐานซึ่งมนุษย์จะถูกพิพากษา
ผู้ที่ได้รับการเปิดเผยมากขึ้น โดยการฟังพระวจนะของพระเจ้าจะถูกพิพากษาโดยมาตรฐาน
ความรู้ที่สูง

ตัดสินแต่ละบุคคล

“ชีวิตที่กระทำบาปจะต้องตาย บุตรไม่ต้องรับโทษความชั่วของบิดา บิดาก็ไม่ต้องรับโทษความชั่วของบุตร คนชอบธรรมจะรับกรรมชอบของตัวเอง และคนอธรรมจะรับกรรมชั่วของตน”
(เอเสเคียล 18:20)

การพิพากษาซึ่งตัดสินจุดหมายปลายทางทางนิรันดรของแต่ละบุคคลจะไม่ตั้งอยู่บนมาตรฐานกลุ่ม แต่จะอยู่บนมาตรฐานของแต่ละบุคคล

ตัดสินตามความเป็นจริง

เปาโลเขียนไว้ว่า

“แต่เราแน่ใจว่าการพิพากษาของพระเจ้านั้นเป็นไปตามความจริง” (โรม 2:2) แปลจากภาษาอังกฤษ King James

บนพื้นฐานของความประพฤติส่วนตัว

เราแต่ละคนจะยืนอยู่ต่อหน้าพระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์ และจะถูกพิพากษาตามการกระทำของเรา

“เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ เพื่อ ทุกคนจะได้รับสมกับสิ่งที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 โครินธ์ 5:10)

“เพราะพระองค์จะประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา” (โรม 2:6)

“เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำ ซึ่งแม้เสียไปได้ก็ยังถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญเกิดศักดิ์ศรีและเกียรติ ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ”
(1 เปโตร 1:7)

“ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้ใหญ่และผู้ย่อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่งนั้น และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกเล่มหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือ หนังสือชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วทั้งหมด ก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น และตามที่ เขาได้กระทำ”
(วิวรณ์ 20:12)

บันทึกของพระเจ้าเกี่ยวกับการงานของมนุษย์ ไม่เพียงครอบคลุมการกระทำเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความคิดและแรงจูงใจ พระเจ้าพิจารณาจิตใจ ไม่ใช่ที่รูปร่างภายนอก (1 ซามูเอล 16:7)

ตัดสินโดยไม่มีอคติ

การพิพากษานิรันดรจะปราศจากอคติ หมายถึง ไม่มีความชอบพอเป็นพิเศษคน จะไม่ถูกตัดสินบนพื้นฐานของความมั่งมี ฐานะในสังคม เชื้อชาติ หรือการศึกษา

“พระบิดา..โดยไม่คำนึงถึงตัวบุคคล” (ปราศจากอคติ) (1 เปโตร 1:17)

การคำนึงถึงตัวบุคคลหมายถึงได้รับอิทธิพลในการตัดสินพิพากษาโดยปัจจัยของรูปร่าง หรือสิ่งที่มองเห็นได้ภายนอก ความสัมพันธ์ ตำแหน่ง ความร่ำรวย ฯลฯ

การพิพากษาของพระเจ้าไม่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งเหล่านี้

“แต่พระเจ้าตรัสกับซามูเอลว่า “อย่ามองดูที่รูปร่างภายนอกหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขาเพราะพระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดูมนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอกแต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซามูเอล 16:7)

ตัดสินตามพระบัญญัติ

“และคนทั้งหลายที่มีธรรมบัญญัติและบาป ก็จะต้องมีโทษตามธรรมบัญญัติ”

(โรม 2:2)

ตัดสินตามความชอบธรรม

“พระองค์ทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรมพระองค์ทรงพิพากษาบรรดาประชาชาติด้วยความเที่ยงธรรม” (สดุดี 9:8)

“เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพราะพระองค์เสด็จมาด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลาย ด้วยความจริงของพระองค์” (สดุดี 96:13)

“ต่อแต่นี้ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้าซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีให้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่ยินดีในการเสด็จมาของพระองค์”

(2 ทิโมธี 4:8)

ตัดสินใจตามแรงจูงใจและความคิด

“เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินใจสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจงคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย ...”

(1 โครินธ์ 4:5)

“ในวันที่พระเจ้าทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น”

(โรม 2:16)

เวลาของการพิพากษา

พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่ามีการพิพากษาในอดีต ในปัจจุบัน และในอนาคต

การพิพากษาในอดีต

พระคัมภีร์เป็นประวัติศาสตร์ของการพิพากษาของพระเจ้า ตั้งแต่สมัยของอาดัม และเอวาได้มีบันทึกถึงการพิพากษาของพระเจ้าต่อชนชาติต่าง ๆ และบุคคลแต่ละบุคคล

พระคัมภีร์บันทึกการพิพากษาในอดีต 2 ประการที่สำคัญต่อผู้เชื่อคือ การพิพากษาซาตานและโลก พระเจ้าได้ทรงทำการพิพากษาและตั้งบทลงโทษสำหรับทั้ง 2 อย่าง

ซาตานและทูตสวรรค์ของมัน

โดยการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซู พระเจ้าได้ทรงทำการพิพากษาซาตานเป็นครั้งสุดท้าย

“...คือเพราะเจ้าโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว”

(ยอห์น 16:11)

“พระองค์ได้ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย (คืออำนาจของซาตาน) พระองค์ (พระเยซู) ทรงประจานเขาอย่างเปิดเผยในที่สาธารณะและทรงมีชัยชนะเหนือเขาโดยกางเขน”

(โคโลสี 2:15)

ซาตานได้ถูกพระเจ้าพิพากษาไปแล้ว มันได้รับอนุญาตให้ทำการอย่างจำกัดจนกว่ามันจะถูกทิ้งลงไปในบึงไฟในตอนสิ้นโลก แต่มันได้ถูกตัดสินว่ามีผิดแล้ว

ทูตสวรรค์ของซาตาน ซึ่งได้ละทิ้งสถานภาพเดิมในสวรรค์ในฐานะทูตสวรรค์ของพระเจ้าเพื่อมาร่วมกับซาตานในการกบฏก็ได้ถูกตัดสินไปเรียบร้อยแล้ว

“และเหล่าทูตสวรรค์ก็ไม่พอใจอธิปไตยที่ทรงประทานให้แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานอันเหมาะสมของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจองจำไว้ด้วยเครื่องพันธนาการอันไม่รู้จักสลาย ชังไว้ในที่ มีัดจนกว่าจะถึงเวลาพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น” (ยูดา 6)

โลก

พระเยซูตรัสว่า

“บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว...” (ยอห์น 12:31)

เพราะเหตุที่โกลถูกทำลายเพราะความบาปโลกฝ่ายกายนี้จึงถูกตัดสินโดยการพิพากษาของพระเจ้าแล้ว พระคัมภีร์กล่าวว่าโลกนี้จะถูกทำลายโดยไฟ

“แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาและในวันนั้นท้องฟ้าจะล่องเสียดไปด้วย เสียงที่ดังกึกก้องและโลกธาตุจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินโลกกับสิ่งสรรพัตที่มีอยู่ในโลกนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้น” (2 เปโตร 3:10)

การพิพากษาในปัจจุบัน

มีการพิพากษาในปัจจุบัน ซึ่งดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอมนุษย์ทุกคนถูกตัดสินว่าเป็นคนบาป หรือชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้า การตัดสินพิพากษามนุษย์ในปัจจุบันอยู่บนพื้นฐานว่าเขาได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดหรือไม่

“ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษส่วนผู้ที่มีใจก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีใจวางใจในพระนามพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

พระเจ้าทรงพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อในปัจจุบัน โดยการสำแดงพระพิโรธของพระองค์ เพราะว่าเขาปิดกั้นความจริง

“เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความหมิ่นประมาทพระองค์ และความชั่วร้ายนั้นปิดกั้นความจริง” (โรม 1:18)

การพิพากษาผู้เชื่อในปัจจุบันนั้น พระเจ้าทรงกระทำด้วยความรักพระองค์แก่ใจเขา
เมื่อทำผิด

“...บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าละเลยต่อการติสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่า
ทอดอ้อยในเมื่อพระองค์ทรงติสสอนนั้น เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก...”
(ฮีบรู 12:5-6)

แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกติสสอนเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตรแต่เป็นลูก
ที่ไม่พอ ...

“และท่านได้ลืมนึกคำเตือนที่พระองค์ได้ทรงเตือนในฐานะที่เป็นบุตรว่า บุตรชายของ
เราเอ๋ย อย่าละเลยต่อการติสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าและอย่าทอดอ้อยในเมื่อพระองค์ทรง
ติสสอนนั้น

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสสอน ผู้ที่พระองค์ทรงรักและเมื่อพระองค์ทรงรับ
ผู้ใด
เป็นบุตรพระองค์ก็ทรงติสสอนผู้นั้น

แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกติสสอนเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็น
ลูกที่ไม่พอ”
(ฮีบรู 12:6-8)

เช่นเดียวกับที่พ่อในโลกนี้แก้ไขบุตรของตนพระเจ้าทรงตัดสินความประพฤติของบุตร
ของพระองค์ ถ้าเขาทำบาปพระเจ้าทรงแก้ไขเขาด้วยความรักเช่นเดียวกับที่บิดาทำแก่บุตร
ของเขา

การติสสอน (แก้ไขปรับปรุงของพระเจ้าต่อบุตรของพระองค์นั้นก็มีจุดหมายโดยเฉพาะ
“เมื่อมีการติสสอนนั้นดูไม่เป็นที่น่าชื่นใจเลย เป็นเรื่องเศร้าใจ แต่ต่อมารายหลัง ก็
ก่อให้เกิดความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง”
(ฮีบรู 12:11)

การพิพากษาในอนาคต

เปาโลกล่าวถึงการพิพากษาในอนาคต ในฮีบรูบทที่ 6 เมื่อเขาพูดถึง “การพิพากษา
นิรันดร์”

การพิพากษานิรันดร์เกิดขึ้นภายหลังความตาย

“มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าตายครั้งเดียวและหลังจากนั้นก็จะมี
การพิพากษาอันใด”
(ฮีบรู 9:27)

ในบทที่แล้ว คุณได้เรียนรู้ว่าภายหลังที่คนหนึ่งตายลงก็มีการตัดสินทันทีว่าเขาจะ
ได้

เข้าไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าหรือไม่

จุดหมายปลายทางของคนชอบธรรมและคนอธรรมนั้นแตกต่างกันภายหลังความตาย
แต่การพิพากษาครั้งสุดท้ายได้ยืนยันจุดหมายปลายทางนิรันดร์ ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังจุดจบของ
โลกและการฟื้นจากความตาย

“ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็น
และคนตาย โดยอ้างถึงการที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏและแผ่นดินของพระเจ้าว่า”

(ทิโมธี 4:1)

“...นี่แน่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิของพระองค์เป็นหมื่น ๆ
เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง...” (ยูดา 14-15)

สถานที่ของการพิพากษาครั้งสุดท้าย

มีสถานที่ของการพิพากษาครั้งสุดท้าย 3 แห่งด้วยกัน

พระที่นั่งพิพากษาของพระคริสต์

ผู้ที่ถูกพิพากษาของพระคริสต์

ผู้ที่ถูกพิพากษาที่นี้ล้วนเป็นผู้เชื่อที่แท้จริง

“...เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า” (โรม 14:10)

“เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์ของพระคริสต์”

พระบัลลังก์แห่งสง่าราศี

สถานที่แห่งที่สองของการพิพากษาเรียกว่า “พระบัลลังก์แห่งสง่าราศีของพระคริสต์”
ผู้ที่ถูกพิพากษาที่นี้จะเป็นผู้ที่ยังคงอยู่บนโลกระหว่างเวลาเกลียด ผู้ชอบธรรมจะฟื้นจากความ
ตายและถูกพิพากษา ก่อนที่พระเยซูจะตั้งอาณาจักรพันปีขึ้นบนโลก

“ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น เป็นผู้ที่จะพิพากษา
และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดสินเพราะเป็นพยานของพระเยซู
และเพราะพระวจนะของพระเจ้า และผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมันและไม่ได้ติด

เครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้
ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี

นอกจากคนเหล่านี้คนอื่นๆที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี
นี้แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก” (วิวรณ์ 20:4-5)

พระที่นั่งใหญ่สีขาว

สถานที่สุดท้ายของการพิพากษาเรียกว่า “พระที่นั่งใหญ่สีขาว” ผู้ที่ถูกพิพากษา ที่นี้
คือคนตายที่เหลออยู่ ซึ่งจะฟื้นจากความตายในตอนท้ายของยุคพันปี (นี่เป็นการฟื้นจาก
ความตายครั้งที่สองเรียกว่าการฟื้นจากความตายของคนอธรรม)

การพิพากษาที่พระที่นั่งสีขาวได้บันทึกไว้ในวิวรณ์ 20:11-15

คนอธรรมจะถูกพิพากษาและโดยบาปของเขาก็ถูกทิ้งลงในบึงไฟ(นรก) พร้อมกับ
ซาตานและทูตสวรรค์

การพิพากษานิรันดร์

จะมีการแบ่งคนออกเป็น 2 พวก ซึ่งถูกตัดสินในการพิพากษาสุดท้าย คือ ผู้เชื่อ และ
ผู้ไม่เชื่อ

ผู้เชื่อจะถูกพิพากษาสำหรับการทำงานของเขา และได้รับบำเหน็จตามที่กระทำ

“ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (โรม 14:12)

“เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์ของพระคริสต์เพื่อทุกคน
จะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 โครินธ์ 5:10)

ผู้เชื่อจะถูกพิพากษาโดยดูว่าเราได้สร้างชีวิตของเขาบนรากฐานของพระวจนะอย่างไร

“บนรากนั้น ถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง
การทำงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะวันเวลาจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะ
เห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการทำงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร

ถ้าการทำงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน

ถ้าการทำงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทน แต่ตัวเขาเองจะรอด
แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 โครินธ์ 3:12-15)

ในโลกธรรมชาติ ไม้ หญ้าแห้ง และฟางต่างขึ้นให้เห็นได้จากพื้นดิน มันเผาได้ง่าย เป็นตัวอย่างของงานที่ผู้เชื่อกระทำโดยมีคณูเห็น แรงจูงใจของงานเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่ผิด ทองและเงินไม่สามารถถูกทำลายได้ในโลกธรรมชาติสารเหล่านี้เกิดขึ้นใต้ดินไม่มี ผู้ใดเห็น เป็นตัวอย่างของงานที่ทำโดยมีแรงจูงใจที่ถูก ไม่ได้ทำเพียงเพื่อให้คนเห็นและ สรรเสริญ เป็นงานที่มีคุณค่าในอาณาจักรของพระเจ้า เพราะว่ากระทำโดยมีแรงจูงใจ ถูกต้อง

งานและผู้เชื่อที่แท้จริง จะถูกตัดสินบนพื้นฐานของการเชื่อฟังคำอุปมาของตะลันตีใน มัทธิว 25 และคำอุปมาเรื่องเงินสิบมินาในลูกา 19 พระเยซูทรงเล่าเพื่อแสดงให้เห็นความจริงนี้ ในคำอุปมาทั้ง 2 ประการ คนใช้ที่ถูกตัดสินบนพื้นฐานของสิ่งที่เขาทำกับสิ่งที่เขาได้รับ เขาได้รับการสอนให้ลงทุนเพื่อนายของเขา คนใช้ที่ไม่เชื่อฟังจะถูกพิพากษาว่าไม่สัตย์ซื่อ เช่นเดียวกับคำอุปมาเหล่านี้ เจ้านายของเราได้ให้เราที่มีความรับผิดชอบ ซึ่งรู้จักกัน ว่าเป็นพระมหาบัญชา

“เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับ บัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์

สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัด ซึ่งเราได้สั่งพวกเจ้าไว้นี้แหละเราจะอยู่กับเจ้า ทั้งหลาย

เสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:19-20)

เราจะต้องนำสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เราคือข้อความแห่งข่าวประเสริฐและทำให้ เพิ่มพูนขึ้น โดยการแบ่งปันกับผู้อื่นตลอดทั่วโลก ขณะที่เราเชื่อฟังคำบัญชานี้ เราก็กำลัง ลงทุน สิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เราและเพิ่มพูนขึ้น

ผู้เชื่อบางคนมีความรับผิดชอบมากกว่าผู้อื่นเกี่ยวกับพระมหาบัญชานี้ บางคนถูก เรียกให้เป็นศิษยาภิบาล ผู้ประกาศ ครู ฯลฯ แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ทุกคนมีความรับผิดชอบ ในการนำข่าวประเสริฐไปถึงทุกคนในโลกนี้

ผู้เชื่อจะถูกพิพากษาบนพื้นฐานของความสัตย์ซื่อ ของเขาที่มีต่อความรับผิดชอบที่ พระเจ้าประทานให้

“ฝ่ายผู้รักษาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่ไว้วางใจได้ทุกคน” (1 โครินธ์ 4:2)

การพิพากษาผู้เชื่อที่แท้จริงนั้นไม่ใช่การลงโทษนั่นคือผู้เชื่อที่แท้จริงจะไม่ถูกตัดสินให้ ได้รับการลงโทษนิรันดร์ เพราะโดยการยอมรับพระคริสต์เขาก็ได้ผ่านพ้นจากความตายฝ่าย วิญญาณไปสู่ชีวิตนิรันดร์แล้ว

“เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมามีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนา จะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น ” (ยอห์น 5:21)

ผู้เชื่อที่แท้จริงคือผู้ที่สำนึกจากบาปและแสดงความเชื่อที่มีต่อพระเจ้าโดยการยอมรับ พระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเป็นการส่วนตัวเราได้กลายเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ในพระเยซู คริสต์เปาโลยืนยันว่า

“เหตุฉะนั้นการลงโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระคริสต์” (โรม 8:1)

เมื่อคนบาปมาหาพระเยซูบันทึกเรื่องความบาปดั้งเดิมของเขา ก็ถูกพระเจ้าลบล้างเสีย เมื่อผู้เชื่อทำบาปเขาเพียง แต่สำนึกผิดและสารภาพความบาปและพระเจ้าก็ลบบาปออกไป จากบันทึก

“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยก บาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

ผู้ที่ไม่เชื่อ

คนอธรรมจะถูกตัดสินพิพากษาและลงโทษสำหรับความบาป

พระเจ้ามีบันทึกเรียกว่า “หนังสือแห่งชีวิต” ซึ่งมีรายชื่อของคนที่สำคัญผิด ยอมรับ พระเยซูคริสต์และกลายเป็นผู้เชื่อที่แท้จริง

ผู้ที่ปฏิเสธพระองค์จะถูกตัดสินสำหรับความบาปและถูกลงโทษชั่ววันรันดร์ ชื่อของเขาไม่ได้อยู่ในหนังสือแห่งชีวิต

“และถ้าผู้ใดไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ” (วิวรณ์ 20:15)

จำเป็นที่คุณจะต้องเข้าใจว่าคุณต้องดำเนินชีวิตเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ในพระเยซู ภายหลังจากกลับใจ เป็นไปได้ที่คนได้รับความรอดแล้วแต่ยังคงทำบาปต่อไปที่จะ “หลง หาย” กลับเข้าสู่ชีวิตเก่า

พระคัมภีร์ยืนยันว่าเป็นไปได้ที่ชื่อของคุณถูกเินไว้ในหนังสือแห่งชีวิต แต่แล้วก็ถูก ลบออกไปเนื่องจากความบาป

“ฝ่ายพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้วเราจะลบชื่อผู้นั้นเสีย จาก ทะเบียนของเรา” (อพยพ 32:33)

นี่จึงเป็นสาเหตุที่คุณจำเป็นต้องเรียนรู้จักการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ (เราจะเรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ในบทสุดท้ายเรื่องความไพบุลย์)

โดยการเอาชนะความบาปในชีวิตของคุณคุณจะแน่ใจว่าพระเจ้าไม่ได้ลบชื่อของคุณออกจากหนังสือแห่งชีวิต

“ผู้ใดมีชัยชนะผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาวและเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์”

(วิวรณ์ 3:5)

จุดหมายปลายทางของคนชอบธรรม

คนชอบธรรมถูกกำหนดให้ไปสู่ชีวิตนิรันดร์ในที่ที่พระเจ้าสถิตอยู่ซึ่งเรียกว่าฟ้าสวรรค์ในพระคัมภีร์อธิบายไว้โดยใช้ชื่อหลายชื่อ

บ้านของพระบิดา

พระเยซูอธิบายสวรรค์ว่าเป็น “บ้านของพระบิดา” สถานที่สำหรับบ้านที่พักและสามัคคีธรรม

“ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:2)

เมือง

สวรรค์เปรียบได้กับเมือง

“ข้าพเจ้าได้เห็นวิสุทธิชนคร คือ นครเยรูซาเล็มใหม่เลื่อนลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า...” (วิวรณ์ 21:2)

ความชื่นชมยินดี

“พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป การคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว

(วิวรณ์ 21:4)

ความงาม

“กำแพงนครนั้นก่อด้วยแก้วมณีโชติและนครนั้นสร้างด้วยทองคำเนื้อบริสุทธิ์สุกใสดุจ
แก้ว” (วิวรณ์ 21:18)

การปรนนิบัติรับใช้

“เพราะเหตุฉะนั้นเขาทั้งหลาย จึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์
ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะทรง
สถิตด้วย และปกป้องคุ้มครองเขา” (วิวรณ์ 7:15)

ครอบครัวร่วมกับพระคริสต์

พระเยซูสัญญาว่า
“ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเราเหมือนกับเรา ที่มีชัยชนะ
แล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์” (วิวรณ์ 3:21)

การนมัสการ

พระคัมภีร์บันทึกว่าคนเหล่านั้นในฟ้าสวรรค์
“...และผู้อาวูโสเหล่านั้นก็ทรุดตัวลงกราบนมัสการ” (วิวรณ์ 5:14)

แสงสว่างและสง่าราศี

“นครนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่ามีพระสิริของพระเจ้า
เจ้า
เป็นแสงสว่างของนครนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นดวงประทีปของนครนั้น” (วิวรณ์ 21:23)

สถานที่แห่งแห่งมมทัศน์ใหม่

การอยู่ในฟ้าสวรรค์จะทำให้เรามีทัศน์ใหม่ต่อทุกสิ่ง
“เพราะเหตุเกิด เราจะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่ และแผ่นดินดลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อน
นั้นจะไม่จำกันหรือนี้ก็ได้อีก” (อิสยาห์ 65:17)

สถานที่อยู่ของพระเจ้า

“ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากพระที่นั่งว่าเกิดพลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์และพระเจ้าเองจะประทับอยู่ กับเขา” {สำเนาต้นฉบับบางฉบับเพิ่มคำว่า และจะทรงเป็นพระเจ้า} (วิวรณ์ 21:3)

จุดหมายปลายทางของคนอธรรม

นรก คือ จุดหมายปลายทางของคนชั่วร้าย

นรก คือ สถานที่แห่ง :

การทนทุกข์ชั่วนิรันดร์

“ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในปีไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้าย และคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะจะตกอยู่ในนั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวัน และกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์” (วิวรณ์ 20:10)

ความทรงจำ

“แล้วเมื่ออยู่ในแดนมรณาเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนักเศรษฐีนั้นจึงเห็นอับราฮัมอยู่ แต่ไกล และลาซาร์สอยู่ที่อกของท่าน

แต่อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดี สำหรับตัว และลาซาร์สได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลมแต่เจ้าได้รับความแสน ระทม” (ลูกา 16:23,25)

ความปรารถนาที่ไม่สมหวัง

“เศรษฐีจึงร้องว่า “อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอให้ลาซาร์สมา เพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็นด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมานอยู่ใน เปลวไฟนี้” (ลูกา 16:24)

การตู่ถูก

“และบางคนเป็นอันมากในพวกที่หลับใหลในผลคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะ เข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์” (ดาเนียล 12:2)

มิตรสหายที่ชั่วร้าย

“แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่น่าเกลียดน่าชัง คนที่ข่มามนุษย์ คนลวงประเวณี คนใช้เวทมนต์ คนไหว้รูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พุดมูสถานนั้น มรดกของเขาอยู่ที่บึงไฟ และ กำมะถันที่กำลังไหม้อยู่ที่นั่น นั่นคือความตายครั้งที่สอง” (วิวรณ์ 21:8)

คนสิ้นหวัง

“เมื่อคนชั่วร้ายตาย ความหวังของเขาก็พินาศและความมุ่งหวังของคนชั่วช้าก็ สูญเปล่า”
(สุภาวดี 11:7)

การลงโทษนิรันดร์

เดิมนั้น นรกถูกเตรียมไว้สำหรับซาตานและทูตสวรรค์ของมัน เพราะความบาป มนุษย์จึงถูกกำหนดให้ไปสู่นิรันดร์กาลในนรก ด้วยนอกจากว่าเขาได้รับการไถ่ด้วยพระเยซู คริสต์

“พระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องแช่งสาปจงถอยไปจากเรา เข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารร้ายและสมุนของมันนั้น”
(มัทธิว 25:41)

การลงโทษสำหรับคนชั่วร้ายนั้นเป็นนิรันดร์ เป็นคำเดียวกันที่ใช้สำหรับชีวิตนิรันดร์ ในพระคัมภีร์ (ยอห์น 3:15) และพระเจ้านิรันดร์ (1ทิโมธี 1:17) ได้ถูกนำมาอธิบาย การพิพากษานิรันดร์ (ฮีบรู 6:2) ถ้าสิ่งหนึ่งใน 3 สิ่งนี้เป็นสิ่งชั่วคราว อีก 2 สิ่งก็ต้อง ชั่วคราวด้วย ดังนั้นไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงจากการสรุปว่า ถ้าพระเจ้าดำรงอยู่ตลอดไปและ ชีวิตนิรันดร์ นั้นคงอยู่ตลอดไปแล้ว การพิพากษาลงโทษในนรกก็เป็นเช่นเดียวกัน

พระเจ้าได้ทรงให้หนทางหลีกเลี่ยงหนึ่งจากการลงโทษนิรันดร์ โดยทางแผนการแห่ง ความ

รอด พระองค์ไม่ปรารถนาที่จะให้ผู้ใดพินาศไป

แล้วเราควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร

หลักข้อเชื่อของการพิพากษานิรันดร์ควรจะมีผลต่อชีวิตของเราในฐานะผู้เชื่ออย่างไร เมื่อเปโตรเขียนในหัวข้อเรื่องการพิพากษาในอนาคต เขาตอบคำถามนี้ว่า

“เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวง จะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคน
เช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และดีงาม ...

เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคงยั้งคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้
พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายมีใจสงบปราศจากมลทินและข้อตำหนิ” (2เปโตร 3:11,14)

ความเข้าใจ เรื่องการพิพากษานิรันดรควรมีผลให้เกิดการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณใน
ชีวิตของผู้เชื่อ

หัวข้อเรื่องการเจริญเติบโตของคริสเตียนซึ่งเปาโลเรียกว่า “ไปสู่ความไพบูลย์” เป็น
หัวข้อวิชาของบทต่อไป

ชื่อ .....

บททดสอบตนเอง บทที่ 10

1. คำว่าการพิพากษาที่ใช้ในพันธสัญญาเดิม 2 ประการคืออะไร ?

---

2. อะไรคือความหมายของคำว่า “ตัดสินพิพากษา”

---

3. เหตุใดการพิพากษาจึงเป็นสิ่งจำเป็น

---

4. ใครจะทำการพิพากษาในเวลาแห่งการพิพากษานี้วันดี
-
-
-
5. ใครจะถูกพิพากษา
-
-
-
6. หลักการอะไรที่จะใช้ในการพิพากษาในเวลานั้น
-
-
-
-
-
-
-
7. จงเขียนข้อพระคัมภีร์สำคัญจากความทรงจำของบทนี้
-
-
-
8. ถ้าข้อความใดถูกให้เขียนตัว ถ ไว้ข้างหน้า ถ้าข้อความใดผิดให้เขียนตัว ผ ไว้
ข้างหน้า
- ก. _____ มีการพิพากษาดำเนินไปตลอดเวลา
- ข. _____ มีการพิพากษาที่สงวนไว้สำหรับเวลาพิเศษในอนาคต
- ค. _____ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าการพิพากษาในอนาคตจะเกิดที่ใด

คำตอบทดสอบ บทที่ 10

1. หน้า 139

- การอ้างถึงกฎเกณฑ์ คำพยานและพระบัญญัติของพระเจ้าเกี่ยวกับการพิพากษา
ของพระเจ้าต่อกิจการต่าง ๆ ของมนุษย์และชาติต่าง ๆ
2. คำว่า “พิพากษา” หมายถึง การแยกออกหรือทำให้แตกต่างระหว่าง 2 สิ่ง
รวมถึงการนำเข้ามาพิจารณาตัดสิน ตรวจสอบหลักฐาน ตัดสินว่ามีความผิดหรือ
บริสุทธิ์ และตัดสินใจลงโทษความบาป หน้า 139
  3. การพิพากษาจำเป็นเนื่องจากความบาป หน้า 139
  4. พระเจ้า พระเยซูและธรรมิกชน หน้า 139-140
  5. วิญญาณทั้งหมด หน้า 139
  6. ดูหน้า 142
    - พระวอนะของพระเจ้า
    - ตามความรู้
    - แต่ละบุคคล
    - ตามความจริง
    - บนพื้นฐานของความประพฤติส่วนตัว
    - โดยไม่มีอคติ
    - ตามพระบัญญัติ
    - ตามความชอบธรรม
    - ตามแรงจูงใจและความคิด
  7. “เพราะพระทรงเป็นผู้พิพากษาของเรา พระเจ้าทรงเป็นผู้ครอบครองของเรา
(ภาษาอังกฤษใช้ว่า “ทรงเป็นผู้ประทานบัญญัติแก่เรา”) พระเจ้าทรงเป็นบรม
มหากษัตริย์ของเรา” (อิสยาห์ 33:22)
  8. ก. ถ หน้า 145
ข. ถ หน้า 148
ค. ผ หน้า 148

เพื่อศึกษาด้วยตนเองต่อไป

บทนี้ได้แนะนำหัวข้อเรื่องของการพิพากษาตามที่สอนไว้ในพระคัมภีร์

เพื่อเพิ่มความรู้ของวิชานี้จึงศึกษาต่อไปเรื่องของการพิพากษาโดยโครงสร้างต่อไปนี้

การพิพากษาคือคุณลักษณะ(คุณสมบัติ)ของพระเจ้า

สดุดี 89:14; 97:2 ; 99:1-5;
อิสยาห์ 28:5-6 ; 30:18; 61:8;
ดาเนียล 4:37

การพิพากษาคือคุณลักษณะของพระเยซู

สดุดี 72:2
อิสยาห์ 9:7, 11:1-5
ยอห์น 5:30, 8:15-16,26

จุดประสงค์ของการพิพากษาของพระเจ้า

เพื่อให้ชีวิต : เลวีนิติ 18:4-5 , เนหะมีย์ 9:29, สดุดี 119:149, 156
เพื่อไถ่ประชากรของพระองค์ : อพยพ 6:6, 7:4, อิสยาห์ 1:27
เพื่อสถาปนา : 1พงศาวดาร 28:7, สดุดี 119:75, เยเรมีย์ 10:24, ฮาบากุก 1:12
เพื่อทดสอบ (แก้ไขปรับปรุง): สดุดี 119:75, เยเรมีย์ 10:24, ฮาบากุก 1:12
เพื่อช่วยประชากรของพระองค์ : สดุดี 76:8-9, 119:175

พระพรของการพิพากษาของพระเจ้า

เพื่อปลดปล่อย : สดุดี 119:52
เพื่อเป็นบำเหน็จ : สดุดี 58:11
คำแนะนำที่สั่งสอนและความชอบธรรม : อิสยาห์ 26:8-9

การลงโทษสำหรับการไม่ตอบสนองต่อการพิพากษาของพระองค์

มีเขียนไว้ในเอเสเคียล 5:6-17, 11:11-12, 14:21, มาลาคีย์ 2:1-4 , 3:1-6

ธรรมชาติของการพิพากษาของพระเจ้า

ความชอบธรรม : เฉลยธรรมบัญญัติ 4:8, สดุดี 19:9, 119:137, เยเรมีย์ 11:20, 2 เท
สะโลนิกา 1:4-6, 1เปโตร 2:23, จีวรณ 15:4, 16:7, 19:2,11

ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรัก : สดุดี 33:5

อยู่บนพื้นฐานของความรัก : สดุดี 33:5

เป็นจริงและยุติธรรม : สดุดี 111:7, สุภาษิต 2:9, เยเรมีย์ 4:2, ยอห์น 8:15-16

ห่างไกลจากความทารุณโหดร้าย : สดุดี 10:5

เป็นนิรันดร์ : สดุดี 119:160

ยิ่งใหญ่ : สดุดี 36:6

ทำขึ้นใหม่ : เศฟันยาห์ 3:15

ไม่อาจค้นหาได้ : โรม 11:33

จะถูกทำให้เปิดเผยแจ้งชัดแก่เรา : วิวรณ์ 15:4

พระเจ้าทรงตัดสินใคร

ประการทั้งหมด : สดุดี 7:8, 9:7-8, 96:10, ฮีบรู 12:23, ยูดา 15-16

คนที่ข่มเหงคนชอบธรรม : สดุดี 119:84

คนชอบธรรม : สดุดี 7:11

คนเยาะเย้ย : สดุดี 19:29

ทุกคน : สุภาษิต 29:26

คนหนุ่ม : ปัญญาจารย์ 11:9

ชาติต่าง ๆ อีสยาห์ 2:4.

ผู้นำ : อีสยาห์ 3:13-14

คนชั่วร้าย : เฉลยธรรมบัญญัติ 7:10-11, เยเรมีย์ 1:1:16, ฮีบรู 13:4, ยูดา 15-16

โลก : ยอห์น 9:39, 12:31

เจ้าของโลกนี้ (ซาตาน) : ยอห์น 16:11, 12:31

ผู้ที่อยู่นอกคริสตจักร (ผู้ที่ไม่ใช่พระเจ้า) : 1 โครินธ์ 5:13

ประชากรของพระองค์ : ฮีบรู 10:30

ครู : ยากอบ 3:1

คนที่บ่นว่า : ยากอบ 5:9

คริสตจักร(พระนิเวศน์ของพระเจ้า) : 1 เปโตร 4:17

ชาวโลก : เอเสเคียล 39:21

พระเจ้าพิพากษาอย่างไร

โดยทางพระเยซูคริสต์ : ยอห์น 5:22,27

โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ : ยอห์น 16:11, เอเสเคียล 36:27

ตามพระวาทะของพระเจ้า : ยอห์น 12:48

ตามการทำงานของแต่ละคน : 1 เปโตร 1:7

โดยทางผู้รับใช้ของพระองค์ : เอเสเคียล 44:24, โสเสยา 6:5

ท่าทีของเราต่อการพิพากษาของพระเจ้า

เราควรต้อง

สอนเขา : เอเสรา 7:10, สดุดี 37:30

พินิจดูและกระทำตาม : เฉลยธรรมบัญญัติ 11:32

สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการพิพากษา : สดุดี 48:11, 97:8, 119:17,62,164

ปรารถนาการพิพากษา : สดุดี 119:20

ตั้งไว้ต่อหน้าเรา : สดุดี 119:30

หวังในการพิพากษา : สดุดี 119:43

ประกาศการพิพากษา : สดุดี 119: 13

ไม่อยู่ห่างจากการพิพากษา : สดุดี 119:102

กลัวการพิพากษา : สดุดี 119:120

ระวังระไวต่อการพิพากษา : สดุดี 35:24

ขอให้พระเจ้าพิพากษาเรา : สดุดี 35:24

เทศนาเรื่องการพิพากษาของพระองค์ : กิจการ 24:25

จุดประสงค์ของการพิพากษาในปัจจุบันของพระเจ้า

(การติสอนของพระองค์ต่อผู้เชื่อ)

จุดประสงค์ของพระองค์ก็เพื่อ :

ทำให้เราบริสุทธิ์ : ฮีบรู 12:10

นำความชอบธรรมมาสู่ชีวิตของเรา : ฮีบรู 12:11

นำชีวิตมาให้เรา : ฮีบรู 12:9, สุภาพิต 15:31

เตรียมเราสำหรับการนำทางของพระวิญญาณ : สุภาพิต 1:23

นำเกียรติมาให้เรา : สุภาพิต 13:18

นำสติปัญญามาให้ : สุภาพิต 15:33

ทำให้เราถึงความไพบูลย์ : โคโลสี 1:28, 2 ทิโมธี 3:16-17

สอนให้เรา มีความอดทน : 1 เปโตร 2:20

หลีกเลี่ยงการตัดสินใจโทษ : 1 โครินธ์ 11:32

นำการสำนึกผิดแก่เรา : เยเรมีย์ 10:24

ปรับปรุงแก้ไขเรา : เยเรมีย์ 10:24

เหตุผลของการติสอน

เพราะบาปและการหลงหาย : เยเรมีย์ 2:19, ยอห์น 3:20, 16:8, 2 เปโตร 2:16

เพราะความผิดต่าง ๆ : 1 เปโตร 2:20

เพราะความไม่เชื่อ : โรม 11:20

เพราะการไม่เชื่อฟัง : ลูกา 12:47-48

เพราะการเชื่อถือในตัวบุคคล : โยบ 13:10

จะหลีกเลี่ยงการติสอนได้อย่างไร

1 โครินธ์ 11:31-32 (การตรวจสอบตนเอง) โรม 11:22, พิลิปปี 2:12-16

การติสอน : ฮีบรู 12:11

ขนาดของการติสอน

พระเจ้าทรงมีรูปแบบของการติสอนในชีวิตของคุณ เริ่มจากตำหนิซึ่งเป็นรูปแบบ
ธรรมดาของการติสอน จนกระทั่งถึงระดับที่ร้ายแรงของการติสอน

การตำหนิ

การปรับปรุงแก้ไขความผิด ชี้แจงข้อที่ผิด ให้คำแนะนำแก้ไข พระเจ้าตรัสแก่เรา
และปรับปรุงเราต่อสิ่งที่ผิดในชีวิตของเรา

อิสยาห์ 11:4 , สดุดี 50:21, 141:5, สุภาษิต 1:23, เอเฟซัส 5:13, 2 ทิโมธี 3:16

การดูว่า

การตำหนิอย่างเฉียบขาด รุนแรง ถ้าเราไม่ยอมฟังการตำหนิเพื่อปรับปรุงแก้ไข
พระเจ้าจะเข้มงวดกับเรามากขึ้น

ฮีบรู 12:5, วิวรรณ์ 3:19, สดุดี 6:1, เฉลยธรรมบัญญัติ 28:20

พระพิโรธ

เมื่อเราถูกตำหนิ แต่เรายังคงดำเนินชีวิตในความบาป และปฏิเสธการแก้ไขจากพระเจ้าแล้ว พระพิโรธของพระเจ้าย่อมมาสู่เรา : โรม 2:8-9

ความทุกข์เดือดร้อน

พระพิโรธของพระเจ้าอาจเปิดเผยในรูปแบบของความทุกข์ยากเดือดร้อน อาจจะเป็นทางด้านการเงิน วัตถุหรือทางร่างกาย (ไม่ได้หมายความว่าความเดือดร้อนทุกอย่างเป็นการพิพากษาจากพระเจ้า)

โรม 2:9, สดุดี 119:75, เฉลยธรรมบัญญัติ 28:15-47, เลวีนิติ 26:14-39, อามอส 4:6-13

การปฏิเสธ

นี่เป็นขั้นสุดท้ายของการพิพากษาของพระเจ้าเมื่อการตีสอนไม่เกิดผลให้เกิดการ

สำนึกผิด

ฮีบรู 6:4-6, 10:26-31, เยเรมีย์ 14:11-12, 2 เปโตร 2:20, 1 ยอห์น 5:16, สุภาษิต 1:25-32, 5:1-23, 15:10,29:1

ผลของการตีสอน

เป้าหมายของพระเจ้าในการตีสอนก็คือให้เราหันกลับมาหาพระองค์: โยเซยา 6:1